Ezechiel - Comentarii Jean Koechlin

Ne vom ocupa acum de cartea lui Ezechiel, uneori neglijată, din cauza dificultăţii sale; să-l cerem Domnului, cu stăruinţă, ajutorul Său, pentru a putea fi zidiţi din punct de vedere spiritual în timp ce o vom studia.Acest profet era un preot, ca şi Ieremia, contemporanul său; însă, în timp ce Ieremia locuia în Ierusalim, Ezechiel fusese dus cu cel dintâi convoi de prizonieri „în ţara caldeenilor“, sub domnia lui Ioiachin (v. 3). Acolo, lângă râul Chebar, i se adresează Cuvântul lui Dumnezeu şi el devine martorul unei viziuni extraordinare. În mijlocul focului şi al aramei strălucitoare, imagine a justiţiei divine care-şi exercită drepturile, profetul zăreşte patru animale fantastice, care erau heruvimi, străjeri şi apărători ai sfinţeniei lui Dumnezeu (cap. 10). Trăsăturile lor, feţele, aripile, picioarele şi mâinile sunt tot atâtea simboluri prin care Dumnezeu doreşte să ne facă să înţelegem care sunt caracterele Sale manifestate în dreptate şi în judecată: înţelepciunea, puterea, răbdarea şi iuţimea, reprezentate, respectiv, prin faţa de om, de leu, de bou şi de vultur. Aceste simboluri se regăsesc, împreună cu multe altele, în Apocalipsa, care este tot o carte a judecăţilor (vezi Apocalipsa 4.6,7).

Ansamblul viziunii profetului se prezenta ca un car înfricoşător funcţionând pe mai multe niveluri. Roţile sale, deosebit de înspăimântătoare, plecau şi veneau pe pământ într-un mod care putea părea arbitrar. Punerea lor în mişcare însă depindea de făpturile vii, iar acestea mergeau „încotro trebuia Duhul să meargă“ (v. 20).Aceste roţi sunt un simbol al cârmuirii lui Dumnezeu, sau al providenţei Sale. Evenimentele din lume sunt dirijate de Duhul Lui – care „suflă încotro vrea“ (Ioan 3.8) – şi nu de întâmplare, cum pretind mulţi oameni care refuză să privească mai sus. Ei văd „roţile“, nu însă şi pe Cel care le mişcă. Profetul, călăuzit de Duhul, îşi ridică ochii şi contemplă partea cea mai minunată a viziunii (v. 26…). Deasupra roţilor, a heruvimilor şi a întinderii, el descoperă „asemănarea unui tron“ şi încă „o asemănare ca înfăţişarea unui om, pe el, deasupra“ (v. 26). Înţelegem astfel, împreună cu profetul, că lumea este guvernată după voia şi hotărârile unui Om în glorie: Hristos Însuşi, radiind în întregime de splendoare divină. În faţa acestei viziuni extraordinare, Ezechiel cade îndată cu faţa la pământ (comp. cu Apocalipsa 1.12-17).

Măreaţa viziune de care are parte Ezechiel va fi – ca şi în cazul lui Isaia, în capitolul 6 al cărţii lui – punctul de plecare al chemării şi al slujbei Sale. Duhul lui Dumnezeu îl pătrunde, îl face să stea în picioare şi îi deschide mintea pentru Cuvântul divin cu care – înainte de a-l putea transmite – trebuia să se hrănească (comp. cu Apocalipsa 10.8-11). Prin aceasta, îi simte efectul întâi asupra propriului suflet, pentru că este imposibil să aplici cu eficacitate Cuvântul în dreptul altora fără să-i fi încercat mai înainte tu însuţi dulceaţa … sau ascuţişul (cap. 3.1-3; Ieremia 15.16). Într-o manieră generală, hrănirea cu Sfintele Scripturi încă din tinereţe este secretul întregului serviciu folositor Domnului.„Israel nu va voi să te asculte“ (cap. 3.7) – îi spune Domnul mesagerului Său – pentru că, de fapt, „pe Mine refuză El să Mă asculte“. Pe buzele celui credincios trebuie să se găsească nu propriile cuvinte, ci cele ale Domnului. Un astfel de mesaj nu va lăsa niciun loc discuţiilor inutile. Şi el trebuie primit în inimă (cap. 3.10).Fruntea casei lui Israel era dură, însă Domnul îi dădea slujitorului Său o putere cu atât mai mare (comp. cap. 3.8,9 cu Isaia 50.7 şi cu Luca 9.51). Însuşi numele lui era, de altfel, o promisiune, Ezechiel semnificând: Dumnezeu dă tărie.

Ezechiel este dus de Duhul lui Dumnezeu la Tel-Abib, în mijlocul captivilor poporului său. Acolo află din gura Domnului că îi este atribuit postul de santinelă şi, odată cu el, ordinele care se leagă acum de acesta. Funcţia aceasta impune pe de o parte o vigilenţă neîntreruptă şi, pe de altă parte, o credincioşie riguroasă în transmiterea avertismentelor divine. O santinelă trebuie să fie capabilă să le spună tuturor cât mai este din noaptea morală a acestei lumi (Isaia 21.11). Observăm însă că aici nu se mai pune problema de a provoca naţiunea în ansamblul ei la o trezire. Cel rău trebuie doar avertizat; responsabilitatea de a asculta este individuală. În ce priveşte responsabilitatea slujitorului, aceasta este de a prezenta Cuvântul tuturor, „fie că vor asculta, fie că se vor abţine“ (cap. 2.5,7; 3.11,27). Pe cei pe care îi foloseşte în slujbă, Dumnezeu nu îi judecă în funcţie de rezultatele pe care ei le obţin, precum fac oamenii, ci după credincioşia lor (1 Corinteni 4.2). De aceea nu trebuie să fim descurajaţi dacă unii „se abţin“ de la Cuvântul vieţii pe care noi am avut oportunitatea să li-l prezentăm. Dragi prieteni, este, într-adevăr, deosebit de solemn să ne gândim la faptul că fiecare credincios este de asemenea rânduit ca santinelă şi că are datoria de a da aici, pe pământ, mărturie pentru Domnul său. Cum ne achităm noi de această misiune?

Începând cu capitolul 4, prin intermediul mai multor semne, Domnul îl introduce pe Ezechiel în împrejurările dureroase pe care poporul său va trebui să le traverseze. Un slujitor al lui Dumnezeu care a trecut el însuşi prin şcoala umilinţei şi a suferinţei este mult mai în măsură să-i înţeleagă pe cei care de asemenea trec prin dificultăţi şi îi poate îndemna cu mai multă autoritate. El cunoaşte situaţia lor din proprie experienţă şi de aceea îi poate pune în gardă, spre folosul lor. Culcându-se pe o parte, consumându-şi pâinea coaptă cu excremente, Ezechiel purta, simbolic, consecinţele fărădelegii poporului său (cap. 4.4). Acum Dumnezeu îi spune să-şi radă părul şi barba, act dezonorant pentru un preot şi interzis de lege (Levitic 21.5). Versetele 11 şi 12 ne explică încărcătura simbolică a acestui act: Israel, podoaba Domnului, este dat deoparte şi mai multe judecăţi urmează să se abată asupra lui, alese de Cel care cântăreşte (v. 1) vina fiecăruia. Unii vor ajunge victime ale ciumei şi ale foametei în timpul asedierii cetăţii, alţii vor cădea pradă sabiei, alţii vor fi risipiţi şi prigoniţi. Moise anunţase deja aceste pedepse (Levitic 26.14…; Deuteronom 28.15…) şi, începând de atunci, istoria lui Israel nu a făcut altceva decât să confirme că Dumnezeu nu poate să nu împlinească Cuvântul Său (cap. 12.28).

Să remarcăm numele pe care Domnul îl dă slujitorului Său: „fiul omului“ (sau „fiu al omului“, ebr. „ben-Adam“, cap. 2.1) – unul dintre titlurile Domnului Isus, Căruia Ezechiel Îi este un antetip. Numele acesta sugerează un ales dintre oameni, un reprezentant în măsură să vorbească în numele rasei umane sfârşite (vezi Eclesiastul 7.28).După ce, în capitolul 6, anunţase pustiirea, Domnul declară solemn, în capitolul 7, că a sosit ziua fatală: ziua furiei Lui. Marea Sa răbdare îndreptată către un popor vinovat rezistase de multe secole. Ea lua sfârşit după avertismente fără număr. Şi ne gândim la această răbdare a lui Dumnezeu care se exercită şi astăzi înspre o lume care L-a crucificat pe Fiul Său. Dar şi ea va înceta într-o „zi de mânie“ (Romani 2.5), incomparabil mai cumplită, zi cu privire la care acest capitol nu ne dă decât o slabă imagine. În ea, oamenii sunt loviţi de groază (v. 17,18). Aurul şi argintul, atât de puternice până atunci, încetează a mai avea vreo valoare. Sunt aruncate ca un gunoi pe străzi, pentru că şi-au dat seama, în sfârşit, că acestea nu pot sătura sufletele. Şi, mai ales, nu vor putea salva pe nimeni în acea zi, pentru că Dumnezeu nu primeşte ca preţ pentru răscumpărarea omului pierdut nimic altceva decât sângele preţios al lui Hristos (v. 19; comp. cu Proverbe 11.4 şi cu 1 Petru 1.18,19).

Într-o nouă viziune, Ezechiel este purtat la Ierusalim, unde Dumnezeu îi dezvăluie lucrurile oribile care se petreceau pe ascuns în templul Său. „Idolul geloziei“, cel dintâi obiect pe care îl zăreşte profetul, aminteşte de ceea ce Manase adusese deja în templu (2 Împăraţi 21.7 şi 23.6; comp. cu Matei 24.15). Apoi, străpungând zidul, el vede cum, în întuneric, nu cei de jos ai poporului, ci chiar bătrânii acestuia se ocupau cu venerarea a tot felul de „dobitoace urâcioase“ (v. 10). Le putem compara pe acestea cu roadele necurate ale imaginaţiei noastre, cultivate în

ungherele cele mai întunecoase ale sărmanelor noastre inimi, care pot deveni astfel adevărate „camere ale chipurilor“ (v. 12). În mijlocul acestor idolatrii slujea un anume Iaazania, ... fiul credinciosului Şafan! (2 Cronici 34.8,15...).Domnul îi arată apoi lui Ezechiel femei care tocmai îl plângeau pe Tamuz, un idol respingător, precum şi o scenă în care douăzeci şi cinci de bărbaţi – exponenţi ai celor douăzeci şi patru de categorii de preoţi, cu marele preot în fruntea lor – se prosternau înaintea soarelui (comp. cu Deuteronom 4.19 şi 32.16)!Să remarcăm că Dumnezeu este Acela care descoperă răul cu privire la cei ai Săi. Numai El, luminându-ne conştiinţa, ne poate da sentimentul potrivit, arătându-ne în ce măsură răul acela lezează propria Lui glorie.

Ezechiel a putut constata cu ochii lui în ce fel josnic fusese călcată în picioare gloria Domnului, de aceea acum nu-i este greu să înţeleagă cât de îndreptăţită era pedeapsa. Şi aceasta era chiar la porţi (v. 2)! Dumnezeu însă este departe de a-l face pe cel drept să piară odată cu cel rău (Geneza 18.25). În mijlocul celor şase oameni înarmaţi cu „arme de măcel“ se găsea un al şaptelea care ţinea în mână un instrument al harului: călimara scriitorului, pe care, la porunca Domnului, urma să o folosească pentru a le face un semn (ebr. „tau“) pe frunte tuturor acelora pe care păcatul îi făcea să suspine şi să geamă (comp. cu Apocalipsa 9.4; această literă T, ebr. „tau“, ultima din alfabetul ebraic, era folosită ca semn şi ca semnătură: Iov 31.35). Omul îmbrăcat în haină de in ne îndreaptă gândurile spre Domnul Isus. În casa cea mare a creştinătăţii, invadată de rău şi pe punctul de a fi judecată, El Şi-a pus pecetea Sa, Duhul Sfânt, asupra tuturor acelora care-I aparţin: un semn divin prin care Dumnezeu Îşi recunoaşte copiii. După ce toţi cei credincioşi şi-au primit semnul protector, poate fi lansat ordinul de distrugere către răzbunători. Iar judecata trebuie să lovească întâi elementele cele mai responsabile: templul pângărit, cel pe care Ezechiel îl vizitase (v. 6; comp. cu 1 Petru 4.17).

Avem aici o pagină solemnă din istoria lui Israel. Odinioară Domnul Îşi alesese o locuinţă în mijlocul poporului Său (Deuteronom 12.5). Venise să o locuiască în har, spre fericirea alor Săi, iar aceştia aveau responsabilitatea de a păstra în ea sfinţenia cuvenită casei Lui (Psalmul 93.5). În acest templu sfânt însă, ca o supremă provocare, şi-au dat întâlnire cele mai mari urâciuni păgâne. Într-adevăr, Israel a făcut tot ce i-a stat în putinţă pentru a-L izgoni pe Domnul din templul Său (cap. 8.6). De aceea, acum Dumnezeu pleacă de acolo! şi să observăm cu ce emoţionantă încetineală, în etape, pentru a ne face să simţim cât de profund Îl întristează această depărtare şi ca şi cum i-ar spune lui Israel: «Nu Mă opreşti?»Gloria a stat întâi pe pragul templului (v. 4 şi cap. 9.3), apoi s-a înălţat, după care din nou s-a oprit, „la intrarea porţii dinspre răsărit a casei Domnului“, ca şi cum nu s-ar fi putut hotărî să plece (v. 19).Creştini, să nu uităm că noi suntem templul lui Dumnezeu şi că Duhul Lui locuieşte în noi (1 Corinteni 3.16,17). Dacă acest templu (inima noastră) va fi plin de idoli, Duhul întristat nu va mai acţiona, comuniunea cu Dumnezeu nu va mai fi stabilită. El este „un Dumnezeu gelos“, care nu admite ca afecţiunile noastre să fie împărţite între El şi altcineva (2 Corinteni 6.15).

După ce capitolul 8 ne-a dezvăluit fărădelegea religioasă a poporului din Ierusalim, versetele 1-12 din capitolul nostru denunţă păcatul conducătorilor lor politici. Domnul Se pregăteşte să le tulbure planurile şi prevederile, dându-le o probă prin faptul că-l loveşte pe unul dintre aceşti oameni chiar în timp ce Ezechiel se adresa către ei.„Vei nimici cu totul rămăşiţa lui Israel?“ (v. 13), strigă profetul tulburat. Nu, deoarece înainte chiar de risipirea completă a poporului, Domnul le şi vorbeşte de restaurarea şi de strângerea lor. El le va da „o inimă neîmpărţită,... un duh nou,... o inimă de carne“ (v. 19). Şi, înainte de a-Şi retrage cu totul gloria de la acel templu pângărit, care trebuia distrus, le promite că El Însuşi va fi „ca un mic locaş sfânt“ pentru fiecare dintre aceia care păzesc credinţa. Ce minunat har al lui Dumnezeu! Resursa din 1 Împăraţi 8.48 le va lipsi, dar chiar dacă se vor afla departe de Ierusalim, din vina lor, vor putea totuşi să-L găsească şi să-L adore. Câtă mângâiere au adus acest gând şi această experienţă de atunci încoace pentru credincioşi fără număr aflaţi în izolare! Viziunea lui Ezechiel la Ierusalim se încheie odată cu plecarea gloriei exact din locul în care ucenicii aveau să contemple înălţarea Domnului Isus (v. 23; Fapte 1.12). După acestea, duhul profetului este readus în Caldeea.

În acelaşi fel în care purta Ieremia un jug pe umerii săi (Ieremia 28.10), şi Ezechiel este aici invitat să-şi facă un „bagaj de captiv“, având aceeaşi semnificaţie. Aceşti profeţi au fost prin aceasta ei înşişi „semne“ care arătau ce voia Domnul să împlinească (v. 11). Copii ai lui Dumnezeu, întregul nostru comportament trebuie să fie o punere în lumină a ascultării noastre de Dumnezeu, a statutului pe care îl avem, de străini pe pământ, precum şi a apropiatei noastre plecări, ... nu în captivitate, ci în patria noastră eternă! Ezechiel nu a fost scutit de întrebări legate de atitudinea sa neobişnuită (v. 9) – după cum, cu siguranţă, nu vom fi nici noi scutiţi de îndată ce vom manifesta o credinţă mai autentică. De teama de a nu ne singulariza în cazul în care ne vom remarca printr-o despărţire fermă de lume, pierdem ocaziile de a da mărturie cu privire la speranţa pe care o avem (1 Petru 3.15).Profeţia neobişnuită din versetul 13 s-a împlinit ad-litteram. Zedechia, cu ochii scoşi, n-a putut vedea ţara captivităţii sale (comp. cu Ieremia 39.7).Versetele 26-28 ne fac cunoscute gândurile celor din casa lui Israel. Neîndrăznind să nege profeţia care îi condamna, ei împing împlinirea acesteia spre vremuri mai îndepărtate.Şi astăzi, „robi răi“ par să-I zică Domnului: «Vino cât mai târziu cu putinţă!».

Rezistenţa unei construcţii nu depinde atât de mult de calitatea pietrelor sau a cărămizilor, cât de mortarul folosit pentru a le uni. Multe lucrări de zidărie făcute de romani au rezistat până în zilele noastre datorită soliditătii extraordinare a cimentului lor, în timp ce atât de multe monumente construite mai târziu au cedat în faţa agenţilor distructivi. Pentru a masca fisurile crescânde în unitatea lui Israel, falşii săi profeţi au folosit un mortar prost: o „pace“ care nu era pace (v. 10). De aceea, cuvântările lor liniştitoare n-au putut împiedica „zidul“ să se prăbuşească în zi de furtună (comp. cu Matei 7.26,27).Să nu uităm că orice credincios este un lucrător al Domnului. Unica temelie, „Isus Hristos“, fiind pusă, fiecare trebuie să ia seama cum – cu ce materiale – zideşte deasupra (1 Corinteni 3.10-15).Versetele 17-21 ne arată că „sufletele nestatornice“ pot fi textual prinse în cursă („vânate“) de frivolitate, în special de cea a modei şi a confortului (2 Petru 2.14). Să veghem asupra sufletelor noastre!O ultimă sentinţă este pronunţată în versetul 22 împotriva celor care au „întristat cu minciună inima celui drept“. Cât de mult a suferit Hristos pe pământ din cauza aceleiaşi ipocrizii!

Câţiva dintre bătrânii lui Israel îi fac o vizită lui Ezechiel cu o intenţie care pare bună: aceea de a-L întreba pe Domnul. Profetul însă este avertizat de Dumnezeul Său să nu se lase înşelat de aparenţe. Inimile acelor oameni erau pline de idoli, care constituiau un adevărat zid de despărţire între El şi ei. „Toţi s-au înstrăinat de Mine prin idolii lor“ (v. 5, comp. cu Luca 16.15).Să reţinem această lecţie importantă: pentru a cunoaşte şi a înţelege gândul Domnului, condiţia primordială este nu gradul nostru de inteligenţă, nu experienţa noastră creştină sau cunoaşterea Bibliei, ci starea de inimă. Este ea dreaptă faţă de Dumnezeu? Sau ascunde lucruri nemărturisite, idoli adânc înrădăcinaţi? Poate că acesta este motivul pentru care uneori Dumnezeu nu răspunde la rugăciunile noastre. Să ne întipărim bine în minte acest Cuvânt al Domnului: „Fără Mine nu puteţi face nimic“, împreună cu preţiosul îndemn de pe faţa cealaltă: „Dacă rămâneţi în Mine şi cuvintele Mele rămân în voi, cereţi orice vreţi şi vi se va face“ (Ioan 15.5,7).

Domnul îi face cunoscute robului său „judecăţile cumplite“ pe care le-a rezervat: sabia, foametea, fiarele sălbatice şi ciuma (v. 21). De asemenea, îi declară că nici chiar prezenţa a trei oameni remarcabili ai lui Dumnezeu, precum Noe, Daniel şi Iov, nu ar fi suficientă pentru a

cruţa această ţară vinovată. Domnul pune alături numele acestor trei martori de excepţie, care au trăit în epoci atât de diferite (Daniel încă trăia în Babilon), pentru a aminti atât faptul că teama de Dumnezeu şi dreptatea pot fi practicate în orice vremuri, oricât de întunecate, ca cea care precedă potopul, cât şi faptul că El răspunde printr-o eliberare individuală (Proverbe 11.8). Astfel, nimeni nu este îndreptăţit să se dezvinovăţească de purtarea sa, invocând mediul în care trăieşte şi influenţele pe care le suportă.În capitolul 15 este reluată imaginea viei lui Israel (vezi şi cap. 17.6; 19.10). Dacă tot n-a adus roade, atunci ... n-ar putea fi oare folosit măcar lemnul ei (v. 3)? În niciun caz! Este fără valoare, numai bun de ars! Ce soartă teribilă au mlădiţele sterile ale viei lui Israel ... şi cele pe care Tatăl va fi nevoit să le taie din adevărata viţă (Ioan 15.1,2)!

În acest capitol care ne dă fiori găsim descrisă purtarea dezgustătoare a Ierusalimului faţă de Domnul Căruia Îi datora totul. Originea necurată şi sărăcia lucie a fetiţei dispreţuite şi abandonate în „câmp deschis“ chiar de la naştere (aşa cum încă mai practică unele triburi păgâne) fac să izbucnească întreaga compasiune a Aceluia care, găsind-o în această stare mizeră, a vrut să o facă să trăiască şi apoi să o onoreze prin legământul cu El, nescăpând nicio ocazie de a o face fericită. Această grijă divină, la rândul ei, face să izbucnească o josnică nerecunoştinţă din partea aceleia care s-a dedat la cea mai rea idolatrie şi care, pentru poftele-i desfrânate, s-a folosit de darurile Binefăcătorului ei.Această istorie sfâşietoare este, de fapt, istoria oricărui om. Dumnezeu Şi-a găsit făptura în cea mai cumplită stare de neputinţă şi de degradare morală (comp. cu Luca 10.30-35). A făcut totul pentru a o smulge din aceasta şi pentru a-i da o viaţă nouă. Cum a răspuns omul la un asemenea har?Dragi prieteni, este deosebit de solemn să ne gândim că această comportare incalificabilă este şi a noastră ori de câte ori folosim pentru satisfacerea poftelor noastre lucrurile care aparţin Domnului şi care trebuie să servească doar gloriei Sale, fie că este vorba de bunurile noastre, fie de trupul nostru (1 Corinteni 6.19,20)!

Relaţia specială pe care Ierusalimul o avea cu Domnul făcea ca păcatele sale să cântărească mult mai greu. În privinţa aceasta, Sodoma era mai puţin vinovată decât Ierusalimul şi chiar decât Samaria, care, cu toate acestea, era obiectul celei mai puternice dispreţuiri din partea iudeilor (v. 52; Ioan 4.9). Ştim, de altfel, că, pe cei care sunt în relaţie cu Dumnezeu, Satan îi face uneori să cadă mult mai jos decât ceilalţi oameni, deoarece, prin ei, el va încerca să terfelească gloria Domnului. Condiţia păcatului descris în versetul 49 ar trebui să ne pună pe gânduri: „îngâmfare, belşug de pâine şi lipsă de grijă“ ... împreună cu consecinţa inevitabilă a egoismului. Cu un astfel de punct de plecare, Sodoma a ajuns la păcate îngrozitoare, care au atras „pieirea“ ei (2 Petru 2.6). Totuşi, contrar tuturor aşteptărilor, versetele 60-63 ne învaţă că nu aceasta va fi în final soarta care îl aşteaptă pe nerecunoscătorul Ierusalim. Necredincioşia lui nu a putut schimba credincioşia Soţului divin. Cetatea vinovată va fi încă o dată obiectul unei îndurări chiar mai mari decât cea de la început. Cu adevărat, rămânem copleşiţi în faţa cuvintelor de îndurare cu care se încheie acest capitol plin de atâtea crime şi urâciuni: „...când îţi voi ierta tot ce ai făcut, zice Domnul Dumnezeu“ (v. 63; Romani 11.33).

Parabola celor doi vulturi impunători şi a viţei, explicată în versetele 11-21, relatează sub o formă imaginară evenimentele care se desfăşurau atunci. Împăratul Babilonului – cel dintâi mare vultur – îl deportează pe Ioiachin, lăstarul slab al cedrului regal, şi ia sub tutelă viţa lui Iuda. Îl pune în fruntea sa pe Zedechia, făcând legământ cu el şi punându-l „să jure pe Dumnezeu“ (2 Cronici 36.13). Împăratul lui Iuda însă nu ezită să încalce acest jurământ. Astfel, împăratul Babilonului, instrument în mâna Domnului, îl pedepseşte pe domnitorul neloial şi-l duce în captivitate.Crima lui Zedechia fusese deosebit de gravă, în special pentru că fapta sa dezonorase Numele Domnului înaintea naţiunilor. El arătase prin aceasta cât de puţin respectau acest nume tocmai aceia peste care fusese aşezat (Exod 23.21). Ca răscumpăraţi ai Domnului Isus, suntem responsabili de a cinsti în faţa lumii „numele frumos care a fost chemat peste noi“ (Iacov 2.7). Cei care sunt în jurul nostru ne observă cu mult mai multă atenţie decât ne imaginăm noi; ei accentuează fără milă inconsecvenţele noastre, pentru că le folosesc pentru a se scuza pe ei. Şi cum am putea să-i conducem la un Salvator faţă de Care vom fi arătat atât de puţin ataşament?

Misterul din capitolul 17 se sfârşeşte într-un mod divin. Domnul vorbeşte acolo despre vlăstarul pe care El Însuşi – şi nu vulturul cel mare de astă dată – îl va lua din acelaşi cedru regal al lui David şi îl va planta pe un munte înalt şi măreţ, ca să fie un copac mare şi plin de roade. Înţelegem că este vorba despre Domnul Isus şi de domnia Lui viitoare (comp. cu Isaia 11.1 şi cu Psalmul 2.6).În capitolul 18, Domnul are o dispută cu oamenii din Israel care, în loc să se smerească văzând cum se împlinesc pedepsele, caută să se justifice printr-un proverb neruşinat inventat de ei (v. 2): „Părinţii au mâncat aguridă şi copiilor li s-au strepezit dinţii“; cu alte cuvinte: generaţia noastră plăteşte pentru cele de dinainte; părinţii noştri au păcătuit, iar noi suportăm consecinţele (vezi Ieremia 31.29,30). Prin aceasta, ei Îl acuzau pe Dumnezeu de nedreptate. Acest capitol însă spulberă raţionamentele lor perverse; ei seceră ceea ce ei înşişi au semănat (Galateni 6.7).Nu recunoaştem noi, prin aceşti oameni, trista înclinaţie a inimii noastre, de a arunca asupra altora responsabilitatea pentru propriile noastre greşeli? Acest fapt trădează orbirea şi mândria noastră şi deopotrivă ne face să pierdem lecţiile salvatoare pe care ni le dă Domnul (vezi Geneza 3.12 şi Romani 2.1).

Tot acest capitol subliniază principiul responsabilităţii individuale a fiecărui suflet (altfel spus, a fiecărei persoane) faţă de Dumnezeu. Şi repetăm încă o dată: voi nu puteţi fi mântuiţi prin credinţa părinţilor sau a bunicilor, nici pentru că frecventaţi o adunare a copiilor lui Dumnezeu. „Sufletul care păcătuieşte, acela va muri“ (v. 20). „Fiindcă plata păcatului este moartea (chiar dacă în Ezechiel este vorba numai de moartea trupului); dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viaţa veşnică în Hristos Isus, Domnul nostru“ (Romani 6.23).Dumnezeu a fost acuzat de nedreptate de către acest popor orb şi vinovat (ca de atâţia necredincioşi astăzi) care a ajuns chiar să spună: „Calea Domnului nu este dreaptă“ (v. 25,29; 33.17,20). „Am Eu, în adevăr, vreo plăcere în moartea celui rău?“ (v. 23), este Domnul forţat să întrebe. Ce întrebare! În dragostea Lui nemăsurată, „Dumnezeu, Mântuitorul nostru, ... doreşte ca toţi oamenii să fie mântuiţi şi să vină la cunoştinţa adevărului“ (1 Timotei 2.4; 2 Petru 3.9). Şi cele din urmă cuvinte ale acestui capitol sunt tot o chemare a harului adresată poporului Său ... şi poate şi dumneavoastră: „De aceea, întoarceţi-vă şi veţi trăi!“ (v. 32).

Ca şi parabola celor doi vulturi mari, din capitolul 17, cea a leoaicei şi a puilor ei îi pune în scenă pe cei din urmă împăraţi ai lui Iuda, precum şi istoria lor tragică, aşa cum o găsim relatată la sfârşitul cărţilor Împăraţi şi Cronici. Fiii credinciosului Iosia, Ioahaz şi Ioiachim, au confirmat în întregime ceea ce Domnul declarase în capitolul anterior. Pentru propriile lor păcate au suferit pedeapsa aceşti împăraţi răi, iar în ce priveşte dreptatea tatălui lor, aceasta n-a putut să-i salveze (vezi cap. 18.5... şi 18.10-13).Din nou se vorbeşte despre captivitatea ultimului împărat al lui Iuda şi de distrugerea prin foc a viei lui Israel. Poate că unii se întreabă de ce aceste evenimente ocupă atâta spaţiu în Cartea Sfântă, când ele nu ocupă aproape deloc manualele de istorie. Totuşi, în ochii lui Dumnezeu, ele sunt una din marile cotituri ale istoriei omenirii. Centrul guvernării Lui părăsea de acum Israelul pentru multe secole. Ierusalimul înceta să mai fie locul în care Îşi aşezase locuinţa Sa pe pământ. Începea vremea naţiunilor; ea durează încă şi acum şi nu va lua sfârşit decât atunci când va începe domnia lui Hristos şi când Israel va fi restaurat.

Bătrânii, cei care în urma primei lor vizite par să nu fi învăţat nimic (cap. 14), vin din nou la Ezechiel. Dumnezeu le-a enumerat – prin robul Lui de astă dată, nu printr-un limbaj simbolic – lista urâciunilor lui Israel, o listă tot atât de veche ca şi istoria acestui popor. Ei s-au răzvrătit încă din Egipt; au refuzat să părăsească idolii şi n-au vrut să asculte de Cel care li Se revelase (v. 8). De aceea, pentru a Se face auzit, Domnul Şi-a dus poporul în pustiu. Nimic nu este mai impresionant ca liniştea pustiului. Este un mediu propice pentru a-L asculta pe Dumnezeu; acolo nu eşti distras de zgomote exterioare. Israel a primit acolo, în Sinai, rânduielile şi judecăţile Domnului (v. 10,11). În pustie, Ioan va predica mai târziu pocăinţa şi venirea lui Mesia (Ioan 1.23). Tot în pustie, poporul va fi dus încă o dată înainte de venirea în putere a Domnului, pentru ca Dumnezeu să vorbească inimii lui (Osea 2.14). Moise, Pavel şi atâţia alţi slujitori au fost îndelung pregătiţi în pustie înainte de a intra în slujbă (Exod 3; Galateni 1.17,18).Să nu refuzăm deci, iubiţi prieteni, această punere deoparte necesară, indiferent sub ce formă (singurătate impusă, boală lungă etc.) găseşte Domnul cu cale uneori să ne izoleze.

Dumnezeu îi conduce pe ai Săi în pustiu nu numai pentru a le vorbi, ci şi atunci când vrea să-i disciplineze. Şi înţelegem de ce. Aşa cum părinţii nu-şi corectează copiii înaintea străinilor, ci îi iau deoparte, tot aşa şi disciplina aceasta este o chestiune care-i priveşte pe Dumnezeu şi pe răscumpăraţii Lui şi în care lumea nu trebuie implicată. În mod regretabil, noi ne temem adesea să rămânem singuri cu Domnul, din cauza unei stări rele a conştiinţelor noastre, şi de aceea căutăm să evadăm în vâltoarea vieţii cotidiene. Cu toate acestea, este absolut obligatoriu ca cei credincioşi să fie „curăţiţi“. Dumnezeu nu poate tolera la ei niciun compromis, niciun amestec. Cât despre cei care nu vor să-L asculte, n-au decât să slujească idolilor lor (v. 39; comp. cu Osea 4.17 şi cu Apocalipsa 22.11), dar să nu caute să pară că slujesc şi Domnului!Ştim că toată generaţia oamenilor de război din Israel a murit în pustiu şi că numai copiii mici au intrat în Canaan (Deuteronom 2.14). Din nou, când va veni ceasul să fie adunate cele zece seminţii, în prezent risipite între naţiuni, Dumnezeu îi va lovi pe răzvrătiţii care nu vor fi intrat în ţara Lui. Numai după aceea El va putea primi jertfele poporului Său şi-Şi va găsi plăcerea în el (v. 40,41; Maleahi 3.4).

„Nu vorbeşte el în parabole?“ (cap. 20.49), se spunea despre Ezechiel cu un oarecare dispreţ. Limbajul său părea dificil poporului doar pentru că acesta nu voia să înţeleagă. Tot aşa şi astăzi, cei necredincioşi invocă cu încăpăţânare dificultăţi ale Cuvântului şi se folosesc de ele ca de un pretext pentru a evita să i se supună.În temutul capitol 21, sabia, cea dintâi dintre cele patru judecăţi devastatoare (vezi capitolul 14.21), iese din teacă pentru a pedepsi. Pentru a o mânui, Domnul Se foloseşte de împăratul Babilonului, pe care-l vedem la răscruce, ocupat să-şi consulte dumnezeii (v. 21).Va începe el prin a ataca Ierusalimul, sau Raba fiilor lui Amon? În ochii lui Iuda, această ghicire părea falsă şi fără valoare (v. 23). Şi totuşi, ea era! Domnul însă, Cel care domină aceste lucruri, a hotărât distrugerea Ierusalimului (v. 27) şi sfârşitul împărăţiei. Coroana va fi îndepărtată de la „cel necurat, cel rău, mai-mare al lui Israel“ (v. 25; cel necurat este cel care calcă în picioare binecuvântările lui Dumnezeu: comp. cu cap. 22.26 şi cu exemplul lui Esau, în Evrei 12.16).De atunci încolo nu va mai fi niciun descendent al lui David pe tron, până la venirea lui Hristos, a „Aceluia Căruia Îi aparţine dreptatea“ (v. 27).

Ierusalimul este numit aici „cetatea sângeroasă“ (v. 2). Toate clasele erau vinovate. Căpeteniile, asemeni unor lupi, vărsaseră sânge, călcaseră legea în toate felurile, distruseseră sufletele (v. 6,27); preoţii profanaseră lucrurile sfinte (v. 26); profeţii mincinoşi jefuiseră lucrurile de preţ, devoraseră sufletele (v. 25,28); poporul, de asemenea, prăduise şi asuprise pe cel nevoiaş şi sărac (v. 29). Zadarnic căutase Domnul un om care „să repare zidul“ şi care, precum Moise, „să stea la spărtură“ înaintea Lui pentru ţară (v. 30; Psalmul 106.23)!Această dublă funcţie, de a veghea şi de a se ruga, corespunde misiunii creştinului! A veghea, pentru a împiedica pătrunderea răului şi a lumii în adunare şi în inimile noastre, şi a mijloci în rugăciune, pentru mărturia Domnului.Importanţa pe care Domnul o acordă separării alor Săi este subliniată încă o dată de întreg capitolul 23. Sub imaginea crimelor comise de Ohola (Samaria sau cele zece seminţii) şi de Oholiba (Ierusalimul şi Iuda), Dumnezeu ne vorbeşte de alianţele vinovate încheiate de Israel cu ţările vecine: Egiptul, Asiria, Babilonul, precum şi de pedepsirea Israelului prin acestea. Atunci când un creştin întreţine legături cu lumea, adesea îşi va primi pedeapsa tocmai prin intermediul lumii.

Odată cu acest capitol începe o nouă diviziune a profeţiei. Ea este datată ca o zi solemnă care marchează debutul asediului final al Ierusalimului (comp. cu 2 Împăraţi 25.1). Domnul reia comparaţia cu cazanul (cap. 11.3) şi anunţă că nu numai conţinutul Său (locuitorii cetăţii) va fi consumat, ci şi cazanul însuşi (Ierusalimul cu rugina lui învechită) va fi topit în focul care se aprinde.Ştim în ce stadiu va ajunge cetatea odată cu acest îngrozitor asediu (2 Cronici 36.19). Aceeaşi zi însă îi aduce şi lui Ezechiel personal doliul şi suferinţa: soţia îi este luată pe neaşteptate (v. 18). Astfel, prin propriile lui circumstanţe, profetul avea să-i înveţe pe fiii poporului său ce dureri urmau să se abată asupra lor atunci când Domnul avea să le ia ceea ce le era mai scump: capitala şi locaşul lor cel sfânt.Avem aici o probă a faptului că un slujitor al lui Dumnezeu nu este scutit de a avea parte de încercările la care sunt supuşi cei în mijlocul cărora trăieşte. Şi cât de multe dureri au fost partea acestui om al lui Dumnezeu! Pentru a fi „un semn“ pentru poporul său (v. 27), îl vedem supunându-se la tot ceea ce îi cere Domnul (comp. cu Psalmul 131.2). Chiar fără ca Domnul să ne ceară imperios sacrificii, El să găsească în noi instrumente supuse, ucenici ascultători!

Ca şi în cazul celorlalţi profeţi, anunţul judecăţii împotriva lui Israel este urmat acum de profeţiile împotriva naţiunilor (vezi Isaia 13–23; Ieremia 46–51). Capitolul 21 ni l-a arătat deja pe împăratul Babilonului stând în cumpănă dacă să atace Raba fiilor lui Amon înaintea Ierusalimului (cap. 21.19-21), iar versetele 1-5 din capitolul 22 cuprindeau avertismentul că va veni pedeapsa asupra acestor descendenţi ai lui Lot, dintotdeauna vrăjmaşi lui Israel. Cruţaţi pentru o vreme, amoniţii, în loc să tragă învăţăminte, s-au bucurat cu laşitate de loviturile care se abătuseră asupra templului, asupra ţării dispreţuite a lui Israel şi asupra împărăţiei lui Iuda (v. 3,6). Ei îşi bătuseră joc de Israel în nenorocirea lui (Proverbe 17.5). Dar Domnul „Îşi bate joc de cei batjocoritori“, afirmă Proverbe 3.34, citat în Noul Testament: „Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar dă har celor smeriţi“ (Iacov 4.6; 1 Petru 5.5). Şi tocmai mândria care-i caracterizează pe Amon şi pe fratele lui, Moab (Ţefania 2.8; Isaia 16.6), va fi umilită de Domnul, prin faptul că va da ţara lor în stăpânirea unor prădători nomazi (v. 4 şi 10).Edomul şi Filistia sunt deopotrivă foarte vinovate. Şi una şi alta au profitat de ruinarea lui Israel, pentru a se răzbuna cu cruzime pentru vechile lor înfrângeri (v. 12 şi 15). La rândul lor, ele vor avea de-a face cu răzbunarea Domnului.

Capitolele 26, 27 şi 28 sunt consacrate Tirului, îmbelşugata cetate feniciană, stăpâna mărilor, principalul centru comercial al antichităţii. Aşa cum se bucură un negustor de dispariţia unui concurent vecin, şi Tirul s-a bucurat de nenorocirea Ierusalimului. Această bucurie nesănătoasă va deveni, cu siguranţă, motivul propriei sale ruine.Capitolul 27 îi enumeră clienţii şi furnizorii şi inventariază lista bogată a produselor sale de negoţ. Tirul este o imagine a lumii cu bogăţiile ei. Oamenii au crezut dintotdeauna că sporirea nivelului de trai al populaţiei este mijlocul de a scăpa umanitatea de greutăţi şi de sărăcie. Şi ei nu contenesc să lucreze la această prosperitate materială, întregul lor efort ţintind spre a înfrumuseţa lumea, spre a face aici viaţa mai plăcută. Dar, departe de a aduce sufletele la Dumnezeu, această cursă a progresului nu a făcut altceva decât să dezvolte mulţumirea de sine (cap. 27.3b), pretenţia laodiceeană de a fi bogat şi de a nu avea nevoie de nimic.Printre mărfurile scumpe ale Tirului vom căuta în zadar „aurul curăţit prin foc“, al dreptăţii divine, sau „hainele albe“, ale umblării practice, sau „alifia“ pentru ochii credinţei, care este Duhul Sfânt! Pe acestea nu le putem „cumpăra“ decât de la Domnul Isus (Apocalipsa 3.17,18)!

Strălucitul prinţ al Tirului, care se semeţeşte ca un dumnezeu, este obiectul unei profeţii personale. Pedeapsa care se abate asupra lui ne aminteşte de aceea care l-a lovit pe Irod pentru că acceptase măgulirile tirienilor şi ale sidonienilor: „Glas de Dumnezeu, nu de om“ (Fapte 12.20-23). Sub această imagine a împăratului Tirului însă, Dumnezeu vrea să ne vorbească despre un personaj misterios şi redutabil, Satan însuşi. Prinţul lumii acesteia, cel căruia Tir îi este o imagine, se foloseşte de bogăţiile ei pentru a satisface poftele oamenilor şi a-i ţine în robie prin ele. Din versetele 12-15 aflăm că Satan n-a fost dintotdeauna Cel Rău, vrăjmaşul lui Dumnezeu şi al celor credincioşi. Heruvim strălucitor, „plin de înţelepciune şi desăvârşit în frumuseţe“ (v. 12), el a fost perfect în căile lui, până în ziua când s-a găsit nelegiuirea în el (v. 15). Inima lui s-a ridicat până într-atât încât a dorit să-şi părăsească poziţia de creatură şi să devină ca Dumnezeu (v. 2; Isaia 14.13). Mândria este numită „vina diavolului“ (1 Timotei 3.6), deoarece ispitirea care l-a făcut pe diavol să cadă, „eu sunt un dumnezeu“ (v. 2), prezintă acelaşi motiv cu ispitirea cu care diavolul l-a făcut şi pe om să cadă, „veţi fi ca Dumnezeu“ (Geneza 3.5). Dar Satan a fost învins de Hristos la cruce şi Biblia ne descoperă soarta grozavă care-l aşteaptă (Apocalipsa 20.10).

După Tir, este rândul ca Sidonul, cetatea vecină şi aliată, să fie obiectul unei scurte profeţii. Sidonul de asemenea făcea parte dintre cetăţile care dispreţuiseră casa lui Israel (v. 24,26) şi care aveau să-L cunoască pe Domnul prin judecăţile Sale.Patru capitole (29–32) sunt acum consacrate aproape în întregime Egiptului. Rivală Asiriei şi apoi Babilonului, această naţiune a jucat un rol considerabil în istoria lui Israel. Şi ea aspira spre o dominaţie universală, însă Dumnezeu a dat această putere lui Nebucadneţar, Egiptul ajungând, la rândul său, o provincie a marelui imperiu babilonian. Ne-am putea întreba de ce Dumnezeu a decis ca una dintre aceste naţiuni păgâne să domine lumea în locul celeilalte. Iată, unul dintre motivele pentru care Egiptul a fost doborât a fost falsa încredere pe care Israel şi-o pusese în el (cap. 29.6,16). Nu trebuia ca Iuda şi împăraţii lui să aibă dreptate să se sprijine pe Egipt.De aceea a fost Egiptul „trestia frântă care, dacă se va rezema cineva pe ea, îi va înţepa mâna şi o va străpunge“ (v. 6,7; Isaia 36.6). De câte ori, în credincioşia Sa, Domnul ne lipseşte şi pe noi de sprijinul pe care-l căutăm la oameni tocmai pentru a ne arăta deşertăciunea acestora şi pentru a ne învăţa să ne sprijinim numai pe El!

Gog, aliaţii lui, supuşii lui şi nenumăratele lor cete, toţi aceştia vor fi nimiciţi „pe munţii lui Israel“ (v. 2). Pentru a ne da o idee despre amploarea greu de imaginat a acestui atac final, versetul 9 afirmă că materialele de luptă abandonate vor furniza locuitorilor atât de mult combustibil, încât se vor putea încălzi cu el timp de şapte ani, iar versetul 14 adaugă faptul că vor fi necesare şapte luni pentru a îngropa morţii lor. În felul acesta, ţara pe care Gog voia s-o stăpânească va deveni propriul său mormânt. În plus, Dumnezeu va trimite judecată în propria ţară a agresorului, în Magog.Toate lucrurile care privesc această nimicire a Asirianului şi a armatelor lui sunt consemnate de peste douăzeci de secole în Cartea lui Dumnezeu (comp. cu cap. 38.17). Dar aceasta nu va împiedica mulţimile orbite de Satan să dea năvală spre locul desemnat pentru însăşi măcelărirea lor. În acelaşi fel, de două mii de ani, evanghelia declară unde duce calea largă (Matei 7.13) şi, cu toate acestea, cât de mulţi sunt cei care o urmează, fără ezitare, spre pierzarea lor!La fel se vor desfăşura şi evenimentele care vor preceda Împărăţia lui Hristos. După aceea, Israel va locui în pace; nu va mai avea pe nimeni care să-l înspăimânte, iar multe naţiuni vor învăţa să se teamă de Domnul.

Acest capitol şi următoarele pot părea dificile de înţeles, însă profeţiile pe care ele le conţin se pot înţelege mai uşor dacă le vom încadra între evenimentele de la sfârşit, atunci când toate puterile omeneşti şi naţionale care se vor fi luptat împotriva lui Israel vor fi zdrobite, pentru a face loc împărăţiei lui Hristos.În această plângere (v. 16), soarta naţiunilor ne este prezentată într-o formă simbolică. Ele se întâlnesc în Şeol, în mijlocul celor „ucişi de sabie“ (v. 21; expresia se întâlneşte de trei ori în capitolul 32). Cea dintâi naţiune este Asiria – asirianul din ultimele zile, copacul puternic despre a cărui cădere ni s-a istorisit în capitolul 31. Este apoi Elamul (Persia), urmat de Meşec şi de Tubal (Rusia). Acolo sunt şi edomiţii (v. 29), prinţii Nordului (v. 30), sidonienii, precum şi „Faraon şi toată mulţimea lui“ (v. 31). Mari sau mici, popoarele, după ce au «ţinut» pentru un timp mai lung sau mai scurt «actualitatea» pe scena mondială, se regăsesc în acest sinistru loc de întâlnire. Ce s-a ales de măreţia lor? La ce le-a folosit vitejia? Groaza pe care o răspândeau nu mai înspăimântă pe nimeni; dimpotrivă, „îşi poartă ruşinea“ (v. 30). Tot ceea ce contează atât de mult în „ţara celor vii“ (v. 26) este fără valoare în pragul veşniciei. O singură întrebare se va pune atunci pentru oricine: este scris numele tău în cartea vieţii? (Apocalipsa 20.15).

La începutul acestei noi diviziuni, Domnul îi reaminteşte profetului ordinele santinelei (vezi cap. 3.16…): de a-l avertiza pe cel rău, de a-l îndemna să se depărteze de pe calea lui nelegiuită. Aceasta este şi misiunea fiecărui răscumpărat al Domnului, deoarece el cunoaşte din Cuvânt însemnătatea timpului de faţă. Dacă trâmbiţa mea dă un sunet confuz (1 Corinteni 14.8) … sau dacă rămâne mută, Dumnezeu Se va folosi de o altă santinelă, însă eu îmi voi fi ratat misiunea, iar pentru aceasta mi se va cere socoteală. Apostolul Pavel împlinise cu credincioşie această slujbă la Efes şi el le putea spune bătrânilor: „Sunt curat de sângele tuturor; … n-am încetat îndemnând cu lacrimi pe fiecare“ (Fapte 20.26,27,31).Versetul 10 se poate aplica tuturor acelora care au conştienţa poverii păcatelor lor, fără însă a-L cunoaşte încă pe Dumnezeul care iartă. Ca răspuns la acest exerciţiu, Domnul repetă preţioasa Sa declaraţie din capitolul 18.23: „Viu sunt Eu, … că n-am nicio plăcere în moartea celui rău; ci cel rău să se întoarcă de la calea lui şi să trăiască“ (v. 11). „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţă veşnică“ (Ioan 3.16).

Ezechiel primeşte ştirea luării Ierusalimului. Domnul îi precizase încă din prima zi a captivităţii în ce fel va fi el avertizat cu privire la aceasta (comp. v. 21,22 cu cap. 24.25-27). Acum Domnul va face ţara pustie din pricina mândriei celor rămaşi în Iudeea.Sfârşitul capitolului (v. 30-33) este deosebit de solemn. Ne arată care a fost aprecierea pusă în dreptul cuvintelor lui Ezechiel: ele au fost considerate „o cântare foarte plăcută, un glas plăcut“. Din nefericire, nimeni nu le-a împlinit; şi fără-ndoială că acesta este motivul pentru care profetul a rămas mut pentru un timp (v. 22); era o judecată asupra poporului, nu asupra lui, pentru că trâmbiţa unei santinele nu răsună pentru a te bucura de melodia ei: ea este un semnal de alarmă. Vai de cei care n-au ţinut seama de ea!Nu este şi astăzi la fel? Mulţi aşa-zişi creştini par să asculte cu plăcere predicile, … dar nu sunt deloc dispuşi să pună în practică ceea ce sunt învăţaţi. De unde provine aceasta? Din lipsă de sinceritate! Manifestarea exterioară nu corespunde cu adevărata stare a inimii (v. 31b). Domnul va spune despre Israel: „Pentru că poporul acesta se apropie cu gura lor şi Mă onorează cu buzele lor, dar inima lor este departe de Mine“ (Isaia 29.13; Marcu 7.6).

Acest capitol îi condamnă în modul cel mai sever pe păstorii cei răi (regi, căpetenii şi mai-mari ai poporului). Aceştia nu numai că nu au îngrijit de oile slabe, bolnave, rănite sau rătăcite, ci ei înşişi s-au îngrăşat pe socoteala turmei lui Israel. Fără teamă de Dumnezeu şi fără dragoste pentru popor, ei s-au comportat ca şi cum le-ar fi aparţinut, „domnind peste cei care le-au căzut la sorţi“, în loc să fie „modele pentru turmă“ (citiţi 1 Petru 5.2-4). În faţa acestei slăbiciuni totale, Domnul a decis să Se ocupe El Însuşi de oile Sale: „Iată, Eu Însumi, chiar Eu voi căuta oile Mele“ (v. 11). Şi recunoaştem dragostea minunată a „Păstorului lui Israel“ (Psalmul 80.1), accentuată prin contrast cu răutatea păstorilor celor răi. El promite că rămâne în mijlocul oilor Sale, că le va „scăpa“, că le va „aduna“, că le va duce „lângă râuri“, „într-o păşune grasă“, şi că le va face „să se odihnească în staul bun“ (v. 13,14; comp. cu Psalmul 23). Cea pierdută va fi căutată, cea rătăcită va fi adusă înapoi în staul, cea rănită va fi îngrijită, iar cea bolnavă va fi întărită. Este vorba despre strângerea finală şi despre binecuvântarea lui Israel. Dar totodată, ce

preţioasă imagine avem aici cu privire la grija plină de tandreţe a Domnului faţă de fiecare dintre răscumpăraţii Săi (citiţi 1 Petru 5.7)!

Domnul denunţă cu severitate egoismul oilor puternice şi grase, promiţând că va remedia pagubele făcute celor mici şi slabe. Apoi Îl desemnează – şi înţelegem cu câtă satisfacţie şi cu câtă dragoste – pe Păstorul pe care-L va ridica: pe Robul Său, David. Prin acest păstor credincios al turmei tatălui său şi apoi al turmei lui Israel (1 Samuel 17.34,35; 2 Samuel 5.2), Dumnezeu vrea să ne vorbească despre Preaiubitul Lui. „Eu sunt Păstorul cel bun“, va spune Domnul Isus, în contrast cu toţi păstorii cei răi despre care vorbeşte începutul acestui capitol. El a fost plin de compasiune faţă de mulţimile „necăjite şi risipite ca nişte oi fără păstor“, ale lui Israel (Matei 9.36). Ceea ce-L caracterizează pe Păstorul cel bun este că-Şi dă viaţa pentru oile Sale (Ioan 10.11). Aceasta este dovada supremă a bunătăţii Sale, care întrece toate îngrijirile enumerate în acest capitol. „Eu le cunosc pe ale Mele şi sunt cunoscut de ale Mele“ (Ioan 10.14) adaugă Domnul, cuvânt pe care îl putem asemăna cu cel din versetul 30 şi din versetul 31! Să ascultăm încă o dată această expresie mişcătoare: „oile Mele, turma păşunii Mele“ (comp. cu Psalmul 100.3). În capitolul 36.38 vom întâlni şi alte expresii: „turme de oameni, … turma cea sfântă, … turma Ierusalimului“.

Capitolul 35 este rezervat în întregime unei profeţii împotriva descendenţilor lui Esau, iar aceasta deoarece, între vecinii lui Israel, Edom fusese unul deosebit de vinovat (v. 5). În toată bucuria răutăcioasă a inimii lor, ei gândeau să profite de pustiirea Israelului, pentru a-i lua teritoriul în stăpânire (cap. 35.10). Dar Domnul era acolo şi veghea. Nu afirmase El chiar înainte de naşterea lui Esau: „Un popor va fi mai tare decât celălalt popor şi cel mai mare va sluji celui mai mic“ (Geneza 25.23)? Şi El nu Se răzgândeşte niciodată.Edomul batjocorise „înălţimile – sau dealurile – eterne“, numite astfel de Însuşi Dumnezeu în cele două binecuvântări ale lui Iosif (v. 2; Geneza 49.26; Deuteronom 33.15). Aceşti munţi şi aceste dealuri purtaseră „batjocura naţiunilor“ (v. 6), pentru că, potrivit obiceiului păgân, popoarele necredincioase aşezaseră acolo înălţimi încă din zilele lui Solomon (1 Împăraţi 11.7). Acum, Domnul găseşte plăcere să umple de roade aceşti munţi (comp. cu Psalmul 72.16). Asemeni celor necredincioşi altădată, şi vrăjmaşii spuseseră despre această ţară că îşi mănâncă locuitorii (v. 13; Numeri 13.33). Dumnezeu însă nu va mai permite niciunei naţiuni să insulte şi să acopere cu batjocuri moştenirea poporului Său; nu vor mai fi „luaţi pe buza limbii vorbăreţilor şi de batjocura poporului“ (v. 3).

Domnul vorbeşte acum despre lucrarea pe care doreşte s-o împlinească prin Duhul Său în inima fiilor lui Israel … şi în a tuturor oamenilor. Să comparăm versetul 26 cu cuvintele rostite de Domnul Isus lui Nicodim cu privire la naşterea din nou. „Dacă cineva nu este născut din apă (v. 25) şi din Duh (v. 27), nu poate intra în împărăţia lui Dumnezeu“ (Ioan 3.5). Apa care curăţă este întotdeauna Cuvântul pe care Duhul Sfânt îl aplică conştiinţei şi inimii, pentru a fi primit şi crezut spre mântuire (comp. cu Ioan 4.14).Viaţa nouă dată fără plată tuturor celor care cred este condiţia pentru a intra în împărăţia şi în familia lui Dumnezeu. După cum nu este de ajuns pentru un copil doar să vină pe lume, ci va trebui apoi să înveţe să meargă, iar mai târziu să se ducă la şcoală, tot aşa este şi cu copilul lui Dumnezeu (v. 27); iar mai devreme sau mai târziu, el va trebui să treacă în plus şi prin marea experienţă din versetul 31: „vă va fi scârbă de voi înşivă …“ (vezi cap. 6.9; 20.43). Spre această cunoaştere de sine conduce Duhul lui Dumnezeu sufletul regenerat (comp. cu Iov 42.6).Nicodim, învăţătorul lui Israel, ar fi trebuit să cunoască aceste lucruri (Ioan 3.10). Ele fuseseră anunţate răspicat în profeţi (vezi şi cap. 11.19; Ieremia 24.7…). Cât despre voi, dragi prieteni care poate aţi fost învăţaţi acestea încă din copilărie, n-ar trebui oare să le cunoaşteţi chiar mai bine?

Acest capitol extraordinar îl completează pe cel precedent, arătându-ne de astă dată cum Domnul dă o viaţă nouă întregului Său popor restaurat. Aşa cum arată versetele 11-14, această viziune deosebit de emoţionantă se aplică la învierea naţională a lui Israel (după răpirea Bisericii). În prezent, întoarcerea evreilor în Palestina pare să fie un preludiu al acesteia. La cuvântul profetului, oasele s-au apropiat unele de altele, tendoanele, carnea şi pielea le-au acoperit, însă starea lor de a fi moarte nu s-a schimbat. Este o trezire naţională care nu poate fi comparată cu trezirea spirituală pe care o va cunoaşte ulterior poporul, în zorii Împărăţiei lui Hristos. Într-adevăr, pentru a da viaţă, Duhul lui Dumnezeu trebuie să intervină; şi El o va face atunci, trezind conştiinţa şi afecţiunile acestui popor (Psalmul 104.30).Completa neputinţă a omului a fost pusă în evidenţă prin întrebarea adresată profetului în versetul 3. În aceste oase nu era nici putere, nici viaţă. Dar toate acestea fac să se arate tocmai puterea lui Dumnezeu „care dă viaţă celor morţi şi care cheamă cele care nu sunt ca şi cum ar fi“ (Romani 4.17).Cu cât mai minunată este de aceea lucrarea pe care El a făcut-o în noi! Odinioară morţi în păcatele noastre, noi am fost înviaţi împreună cu Hristos (Efeseni 2.5; Coloseni 2.13; Ioan 5.21).

Sub domnia lui Roboam, cele zece seminţii, având-l în frunte pe Efraim, se despărţiseră de Iuda şi de Beniamin, ca urmare a necredincioşiei lui Solomon. Şi niciodată de atunci nu a mai fost reparată această ruptură. Totuşi, acest lucru se va întâmpla când va apărea domnia lui Hristos, iar Ezechiel o anunţă prin cele două toiege care, în mâna lui, nu au mai format decât unul singur (comp. cu Ieremia 3.18). Domnul arată că, fără să aştepte acest moment, unitatea poporului Său nu încetează să fie în gândurile Sale. Şi la fel profeţii, apoi apostolii, nici ei n-au pierdut niciodată din vedere unitatea celor douăsprezece seminţii (1 Împăraţi 18.31; Fapte 26.7; Iacov 1.1).La fel este şi cu Biserica Domnului Isus. Din vina oamenilor, unitatea ei nu este vizibilă, dar ea există în ochii Lui şi noi nu trebuie să uităm niciodată aceasta. În mijlocul întregii confuzii şi a diviziunilor din creştinătate, ce mângâietor este să ne gândim că nu există decât o singură Biserică adevărată, alcătuită din toţi credincioşii! „Este un singur trup“, după cum este şi „un singur Domn“: Hristos, Căruia David Îi este aici o imagine (Efeseni 4.4,5; 1 Corinteni 12.5,12).„Un singur împărat va fi împărat pentru ei toţi … şi nu vor mai fi despărţiţi“ (v. 22). „David, robul Meu, va fi împărat peste ei. Şi toţi vor avea un singur păstor“ (v. 24; comp. cu Ioan 10.16).

În capitolele 38 şi 39 intră în scenă un personaj înspăimântător, cunoscut deja din profeţie sub numele de Asirianul. El poartă aici numele de Gog, iar stăpânirea lui se întinde asupra Magogului, vechea ţară a sciţilor, la nord de Marea Neagră, un popor considerat altădată deosebit de barbar (comp. cu Coloseni 3.11). Gog este prinţul Roşului, al Meşecului şi al Tubalului (vezi Geneza 10.2), nume după care putem recunoaşte, respectiv, Rusia, Moscova şi Tobolsk, capitala Siberiei. În fruntea unei formidabile coaliţii de popoare asiatice, acest comandant mai înspăimântător decât Attila sau decât oricare alt cuceritor din istorie, se va năpusti ca o furtună asupra ţării lui Israel, ca s-o ia în stăpânire. Dar Dumnezeu va interveni direct din ceruri pentru a-i nimici (v. 22), şi multe dintre aceste naţiuni şi rase diferite se vor distruge una pe alta (v. 21). Este nevoie adesea de foarte puţin pentru ca prietenii de ieri să se transforme în duşmani înverşunaţi. În acelaşi fel au fost odinioară salvaţi şi Iosafat şi poporul său, Iuda (2 Cronici 20.23). Dragi prieteni, Cel care împlineşte asemenea izbăviri va putea fi oare prins sau depăşit de pericolele care ne ameninţă? Să-L lăsăm întotdeauna pe El să lucreze de fiecare dată când ne temem de atacul vrăjmaşului.

Începând cu capitolul 40 şi până la sfârşitul cărţii ne aflăm în faţa unei viziuni cu totul noi a profetului. Ea ne poartă în Palestina, în timpul mileniului. Israelul restaurat şi unificat locuieşte în pace, în timp ce Duhul Sfânt este răspândit peste el (cap. 39.25-29). Acum Dumnezeu Îşi găseşte plăcerea în a descrie locul propriei Sale locuinţe pe pământ, loc în care va putea locui din nou gloria Sa. Aşa cum odinioară Domnul îi arătase lui Moise pe munte modelul primului cort (Exod 25.40; Evrei 8.5), El îi revelează prin viziune lui Ezechiel, pe un alt munte, toate detaliile templului viitor. Iar fiecare dintre noi poate lua ca pentru el îndemnul din versetul 4: „Priveşte cu ochii tăi şi ascultă cu urechile tale şi

îndreaptă-ţi inima spre tot ce-ţi voi arăta“. Profetul va examina una după alta cele trei porţi care dădeau în curtea exterioară. Fiecare poartă are aspectul unei mici case străbătute de un coridor central, spre care se deschideau câte trei camere de pe fiecare parte.Remarcăm că trestia de măsurat de care se serveşte ghidul este împărţită în şase unităţi de câte un cot şi o palmă (adică şapte palme), dimensiune pe care numai Dumnezeu o foloseşte. Avem de învăţat de aici că şi noi trebuie să estimăm totul după măsura Lui, cea a templului.

În prima parte a acestei cărţi am văzut că templul lui Solomon fusese profanat, că Dumnezeu fusese, într-un fel, izgonit din el, că până şi preoţii îi adorau acolo pe idoli şi că împărăţia în întregime eşuase în responsabilităţile ei. Consecinţele acestora au fost distrugerea templului, strămutarea poporului evreu, precum şi punerea sa deoparte ca naţiune. Dumnezeu însă nu permite niciodată ca ducerea la îndeplinire a planurilor Sale să fie împiedicată de necredincioşia oamenilor. Va trebui ca, exact pe locul în care a fost dezonorat, El să fie şi glorificat pe deplin; promisiunile făcute lui David să se împlinească; un nou templu să fie construit şi o nouă preoţie să fie instituită, sub împărăţia unui nou împărat – Hristos – domnind cu dreptate peste un popor pocăit. Toate acestea se vor realiza în mileniu, timpul „de restabilire a tuturor lucrurilor“ despre care vorbeşte Petru (Fapte 3.21). Acesta este subiectul din capitolele 40–48, pentru parcurgerea cărora dorim să ne lăsăm călăuziţi de Duhul Sfânt, la fel cum profetul este aici călăuzit pas cu pas de minunatul său însoţitor. Cu ajutorul Lui vom vizita şi noi acest templu extraordinar care va fi construit atunci la Ierusalim, pentru ca Dumnezeu să fie căutat şi adorat în el.

Profetul şi călăuza lui au trecut de sub portic şi au pătruns în casă. Ea este împărţită, ca şi templul lui Solomon, într-un Loc Sfânt, măsurând patruzeci de coţi, şi Locul Preasfânt, în formă de cub, cu latura de douăzeci de coţi. În ciuda suprafeţei considerabile ocupate de templu şi de anexele acestuia – şi care ne vorbesc despre măreţia Împărăţiei lui Hristos – constatăm că dimensiunile interioare sunt exact aceleaşi cu ale primului templu (1 Împăraţi 6.17,20). Planul lui Dumnezeu este neschimbat. Nu s-au modificat cu nimic intenţiile Sale legate de Hristos şi de binecuvântarea lumii; El are grijă, cu atât de mult timp înainte, să le expună în Sfânta Sa Carte, ca o mărturie a bunătăţii credincioşiei Sale. Şi va împlini ceea ce Şi-a propus! Citirea acestor pagini ar trebui să vorbească în special conştiinţei lui Israel, dovedindu-i că Dumnezeu n-a încetat să Se intereseze de El.Începând cu versetul 15 avem descrierea clădirii, apoi a altarului şi la sfârşit a porţilor deschise ale templului. Ornamentele lor sunt ilustrări ale trăsăturilor împărăţiei: putere în judecată (simbolizată de heruvimii învestiţi cu exercitarea judecăţii), pace şi victorie (ilustrate de palmieri).

Ca şi la primul templu, în afara camerelor care înconjurau casa pe trei etaje (cap. 41.6 ..., comp. cu 1 Împăraţi 6.5), preoţii mai dispuneau şi de un mare număr de încăperi care dădeau spre curte. În acestea ei trebuia să mănânce lucrurile preasfinte, să le păstreze şi, de asemenea, să-şi schimbe veşmintele cu altele cu care urmau să-şi exercite funcţiile.Ne gândim din nou, prin contrast, la poziţia cerească a răscumpăraţilor Domnului Isus, care cu toţii au parte de „o clădire de la Dumnezeu, o casă nefăcută de mâini, eternă, în ceruri“ (2 Corinteni 5.1).Domnul le-a dezvăluit ucenicilor că, în Casa Tatălui Său, sunt multe locuinţe (ceea ce înseamnă că este loc pentru toţi; Ioan 14.2). Părăsindu-i, El avea să meargă să le pregătească locuri în templul ceresc, unde vor fi primiţi în curând toţi credincioşii.De remarcat că încăperile sunt sfinte (v. 13), preoţii sunt sfinţi (v. 14), iar jertfele sunt preasfinte. Domnul Îşi aminteşte de urâciunile introduse odinioară în templul Său de împăraţii necredincioşi (cap. 43.8). De atunci încolo, un lung zid de cinci sute de trestii pe fiecare latură va împrejmui templul şi dependinţele lui, pentru a face o despărţire între ce este sfânt şi ce nu este sfânt (v. 20b).

Templul viitor a fost vizitat şi măsurat pe toate direcţiile. Deşi este încheiat şi despărţit de tot ceea ce este profan, totuşi duce lipsă de însuşi argumentul existenţei sale: prezenţa lui Dumnezeu. Dar, ca în ziua inaugurării templului lui Solomon, minunatul eveniment se produce: gloria lui Dumnezeu (pe care profetul, în cap. 11, o văzuse părăsind templul) revine să locuiască în casă. Iat-o că apare venind din Răsărit, după atâtea secole de absenţă! Şi această revenire este însoţită de o nepreţuită promisiune: „Voi locui în mijlocul fiilor lui Israel pentru totdeauna“ (v. 7 şi 9).Profetul, santinelă vigilentă, nu primeşte această viziune doar pentru el însuşi, căci Dumnezeu îl invită „să arate“ casa şi planul ei şi fiilor poporului său (v. 10). Şi, lucru deosebit de surprinzător, cel dintâi efect produs asupra lor va fi nu uimirea, nici încântarea, ci ruşinarea! Iar numai după ce această smerire va fi avut loc, Ezechiel le va putea face cunoscut toate detaliile templului celui nou (v. 11). Să reţinem acest principiu adevărat şi de o importanţă capitală în toate timpurile: Domnul ne descoperă gândurile Sale numai după ce noi ne-am judecat inimile.

Capitolul 41 menţiona altarul de lemn aflat în interiorul casei. Acum ne este prezentat altarul pentru jertfe aşezat în mijlocul curţii interioare; avem descrierea lui, dimensiunile lui, precum şi instrucţiunile privind slujirea.Mulţi se miră când regăsesc amintite jertfele şi în templul viitor, crezând că aceasta este în contradicţie cu deplinătatea suficienţei lucrării lui Hristos. Într-adevăr, epistola către Evrei afirmă că este imposibil ca sângele taurilor şi al ţapilor să înlăture păcatele, de aceea Isus Se prezintă aducând „o dată pentru totdeauna ... o singură jertfă pentru păcate“ (Evrei 10.1...). Aici nu este vorba de o întoarcere în trecut; lucrarea desăvârşită a Domnului de la cruce va fi baza binecuvântării lui Israel tot aşa cum a asigurat-o şi pe cea a Bisericii (Psalmul 22.23...). Putem deci înţelege că, în loc să fie o „amintire de păcate“ (Evrei 10.3), ca odinioară, jertfele arse pe acel altar vor comemora lucrarea lui Hristos de la cruce. Această amintire vizibilă, necesară inimii uituce a omului, va fi, pentru Israelul lui Dumnezeu şi pentru poporul care se va naşte în timpul împărăţiei, ceea ce, într-o oarecare măsură, este astăzi Cina pentru creştini (Psalmul 22.31).

Cu excepţia căpeteniei (care va fi un fel de vice-împărat, reprezentant al lui Hristos pe pământul supus şi binecuvântat), nimeni nu se va mai servi de poarta pe care a intrat gloria Domnului. Încă o deosebire faţă de creştin! Acesta are intrare liberă în locurile cereşti, unde Se află Mântuitorul lui, pe aceeaşi cale a învierii.Ezechiel contemplă gloria care umple templul şi cade cu faţa la pământ, ca la început (cap. 1.28). Atunci Domnul îi explică ce obligaţii ale sfinţeniei reclamă prezenţa Sa. Niciun străin nu va putea intra în templul Său; de aici, necesitatea ca porţile să fie păzite. Domnul a desemnat gărzi (v. 11); acestea vor fi în camerele din interiorul fiecărei porţi şi vor controla identitatea tuturor celor care vor dori să intre. Aceste funcţii vor reveni leviţilor; ei fuseseră „o piatră de poticnire pentru fiii poporului lor, slujind în faţa idolilor lor“ (v. 12; Maleahi 2.8,9). Prin îndurarea lui Dumnezeu, ei vor primi o nouă misiune, însă de o mai mică însemnătate faţă de odinioară. Ce lecţie pentru noi! Necredincioşia noastră are consecinţe inevitabile nu atât pentru slujbă, cât pentru noi ca persoane; în ce priveşte slujba, ea poate să ne priveze de o parte a lucrării noastre, în favoarea altor lucrători mai credincioşi.

Eleazar şi Itamar, fiii lui Aaron, au împărţit între ei preoţia după moartea fraţilor lor, Nadab şi Abihu (Numeri 3.4). Mai târziu, ramura din Itamar şi-a pierdut drepturile, din cauza corupţiei fiilor lui Eli şi a trădării lui Abiatar (1 Samuel 3.12,13; 1 Împăraţi 1.7,8; 2.27). De asemenea este scris că preoţii erau fiii lui Ţadoc, din familia lui Eleazar (1 Cronici 6.50-53). Această numire în slujbă nu se va obţine prin capacităţi personale, ci exclusiv pe baza dreptului naşterii (Psalmul 87.5), aşa cum este astăzi pentru răscumpăraţii Domnului. În virtutea naşterii din nou, toţi au dreptul la frumosul titlu de preot.Ca orice privilegiu însă, acest titlu atrage deopotrivă şi obligaţii. Preoţii au primit instrucţiuni amănunţite atât pentru împlinirea slujbei lor, cât şi pentru viaţa lor de familie (comp. cu Levitic 21). Ei vor trebui să vegheze în special la curăţie, aşa cum şi noi avem răspunderea de a ne ţine la adăpost faţă de întinare, pentru că, prin har, noi suntem „o preoţie sfântă“, menită să aducă „jertfe

spirituale, plăcute lui Dumnezeu, prin Isus Hristos“ (1 Petru 2.5; vezi şi 1 Tesaloniceni 4.4).

„Darul ridicat“ din versetul 1 este acea porţiune de teritoriu care va fi rezervată Domnului la împărţirea ţării. Aici vor locui preoţii (v. 4). Sunt apoi delimitate domeniile leviţilor, ale cetăţii şi ale căpeteniei, pentru că Dumnezeu veghează ca în Israel să nu mai fie asuprire şi nedreptate (comp. v. 9 cu cap. 46.18).Acelaşi nume de „dar ridicat“ se aplică şi pentru ofrandele pe care israeliţii le vor aduce Domnului, proporţional cu venitul ogoarelor şi al turmelor lor (comp. cu Levitic 27.30). Fiind creştini sub har, noi nu suntem constrânşi să dăm o cotă parte din ce avem, dar oare să ne facă aceasta să fim mai puţin zeloşi în a dărui pentru slujba Domnului?Feluritele jertfe rânduite în Levitic se regăsesc în versetele 15-17. Arderea-de-tot ne aminteşte că Hristos S-a adus ca „jertfă lui Dumnezeu, ca parfum de bună mireasmă“ (Efeseni 5.2). Darul de mâncare vorbeşte despre viaţa Lui de suferinţă şi de dăruire. Din jertfa de mulţumire noi ne putem hrăni cu Hristos, Cel care ne asigură toate binecuvântările şi în Numele Căruia ne închinăm. De asemenea, jertfa pentru păcat prezintă Victima sfântă trimisă de Dumnezeu pentru a face ispăşire pentru păcatele noastre (1 Ioan 2.2; 4.10).

Capitolul 45 se încheie cu instrucţiunile privind Paştele, prima dintre cele trei mari sărbători anuale (Deuteronom 16). De atunci încolo, fiecare israelit va putea înţelege semnificaţia lui preţioasă şi va putea medita la Mielul lui Dumnezeu, al Cărui sânge l-a pus la adăpost de judecată.Cea de-a doua sărbătoare, Cincizecimea, nu este amintită aici şi înţelegem motivul: ea priveşte Biserica, a cărei parte este cerească şi de aceea nu este cuprinsă în tabloul împărăţiei pământeşti.În schimb, cea de-a treia solemnitate este amintită, în versetul 25, şi este numită pur şi simplu „sărbătoare“. Este vorba de Sărbătoarea Corturilor, dar despre aceasta nu se spun multe lucruri, pentru că ea prefigurează mileniul, care urmează să vină.În capitolul 46 sunt stabilite ceremoniile pentru zilele de sabat şi de lună nouă şi, de asemenea, îndatoririle căpeteniei legate de acestea.Se poate să ne surprindă importanţa care se acordă acestei viziuni profetice şi acurateţea detaliilor ei. Dar, o spunem repetând, după ce a fost astfel dezonorat în Israel, este drept ca Dumnezeu să aştepte cu satisfacţie această închinare viitoare, prin care va fi, în sfârşit, glorificat pe pământ. Şi El vrea ca noi să ne bucurăm împreună cu El ca unii care deja Îi aducem laudă ca fiind poporul Său ceresc.

În acest templu viitor, profetul s-a mai oprit asupra încă unui detaliu minunat: de sub prag, ca şi din însuşi tronul lui Dumnezeu, ţâşneşte un izvor proaspăt, puternic şi nesecat. El curge şi se lărgeşte (deşi nu primeşte afluenţi), iar Ezechiel, urmând cursul râului împreună cu însoţitorul lui ceresc, este invitat să-l traverseze la fiecare o mie de coţi. În curând el a ajuns la ape prin care nu mai putea trece cu piciorul: „erau ape de înotat“.Ce imagine preţioasă a acestui fluviu al harului care ţâşneşte pentru noi din Locul Sfânt! Ca şi profetul, pe măsură ce înaintăm în cariera noastră de creştini, învăţăm să apreciem profunzimea lui, până când ajungem să realizăm că acest har este de nemăsurat (2 Petru 3.18).Acest fluviu deosebit va curge spre Răsărit, dând viaţă şi făcând să rodească zona cea mai pustie, în prezent, de pe glob, cea a Mării Moarte (v. 8; comp. cu Ioel 3.18 şi cu Zaharia 14.8). Această mare va fi din nou vindecată şi plină de peşti; în pustiu vor ţâşni izvoare (Isaia 41.18); nimic nu va mai aminti de blestemul Sodomei. Astfel, harul divin şi dătător de viaţă produce roade pentru Dumnezeu oriunde se răspândeşte, aşa cum ar trebui să lucreze şi în inimile noastre (Ioan 7.38).

Sunt trasate hotarele lui Israel şi, în acest perimetru, fiecare seminţie îşi primeşte moştenirea: o fâşie dreaptă ce se întinde de la Mediterana până dincolo de Iordan (până la Eufrat, conform promisiunilor divine în sfârşit împlinite: Exod 23.31; Iosua 1.4). Comparând această împărţire a ţării cu frontierele sinuoase trasate de Iosua şi de trimişii lui (vezi Iosua 18), vedem cât de simplu este totul când Dumnezeu este Cel care stabileşte. Fiecare teritoriu fiind repartizat cu regularitate, nu vor fi nici gelozii, nici contestaţii (citiţi Iosua 17.14). Iar pentru a preîntâmpina contestaţiile, Însuşi Domnul stabileşte că lui Iosif îi vor reveni două părţi (v. 13, împlinire a profeţiei din Geneza 48.5). Ruben, Gad şi o jumătate din seminţia lui Manase, care odinioară şi-au ales moştenirea despărţiţi de celelalte seminţii, vor locui acum în mijlocul fraţilor lor, în hotarele stabilite de Domnul pentru ei (cap. 48.4,6,27). Nici Iuda nu va mai fi despărţit de celelalte zece seminţii. Unele seminţii vor locui în nord, altele în sud, de o parte şi de alta a „darului (sfânt) ridicat“, împlinindu-se de acum Psalmul 133.1: „Iată ce plăcut şi ce bine este să locuiască fraţii uniţi împreună!“.

Deseori această carte a lui Ezechiel a fost comparată cu cea a Apocalipsei. Şi una şi cealaltă încep cu o viziune glorioasă şi solemnă, continuă cu judecăţile care vor sosi şi se încheie cu imaginea împărăţiei fericite care va veni. Dar, în timp ce Ezechiel priveşte aceste evenimente din punctul de vedere pământesc, de pe poziţia lui Israel, Apocalipsa, din contră, prezintă, într-o manieră simbolică, în ultimele sale capitole, Biserica şi viitorul ei ceresc. Cetatea sfântă, descrisă şi măsurată în Apocalipsa 21, este un simbol al ei, ea fiind corespondentul ceresc al Ierusalimului pământesc din versetele 30-35 ale capitolului de faţă; ea are tot douăsprezece porţi, având numele celor douăsprezece seminţii ale lui Israel (Apocalipsa 21.12; compară şi ceea ce este scris despre râu în cap. 47.1,12 cu Apocalipsa 22.1,2).Numele frumos pe care îl va purta de atunci cetatea, „Domnul este acolo“ (v. 35), ne aminteşte că Noul Ierusalim va fi locuinţa lui Dumnezeu (Apocalipsa 21.3) şi că măreţul gând al lui Dumnezeu în Hristos este să fie în final „totul în toţi“ (1 Corinteni 15.28). Fie ca El să-Şi aibă locuinţa încă de acum în inimile noastre!

clickbible.org